

JOAKIM ZANDER

PLAVEC

PLAVEC

JOAKIM ZANDER

PLAVEC

Fortuna
Libri

Original title: Joakim Zander: SIMMAREN
Copyright © Joakim Zander 2013
Published by agreement with Ahlander Agency

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2014
Translation © Jana Melichárková, 2014
Cover photo: Love Lannér
Cover design: Hummingbirds

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Katarína Vilhanová
Zodpovedná redaktorka Anna Kališková

Prvé vydanie

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-335-2

Liise, Mille a Lukasovi

Around us, the madness of empires continues.

JANE HIRSHFIELDOVÁ

Júl 1980
Damask, Sýria

Každý raz, keď ťa držím, je zároveň posledný raz. Vedel som to už od prvej chvíle. A keď si sa vrátila a ja som zobral dieťa do svojho nepokojného náručia, všetko, na čo som dokázal myslieť, bolo, že je to posledný raz, čo ho držím.

Pozeráš sa na mňa, oči máš očistné ako sľuby dažďa a ja viem, že ty vieš. Že si to vedela tak dlho ako ja. Moja zrada. Teraz, v tomto okamihu, tak blízko, že cítime jej páchnuci dych, jej búšiaci nepravidelný tep srdca.

Dieťa zamrncí v kolíske, vstaneš, ale ja to stihnem pred tebou a zdvihnem ho. Držím ho na hrudi. Cítim jeho dych, bijúce srdce cez tenkú bledomodrú prikrývku, ktorú uplietla tvoja mama. Jeho srdce je mojím srdcom. Nič neospravedlní, že opustím vlastnú krv. Nijaké výhovorky ani dôvody. Iba prijať rôzne prestrojenia. Iba meniace sa úrovne lži. Ako niečo, čo niekto zvládol.

Mesto tam vonku je horúce. Po dvoch mesiacoch vražedného sucha páli ako láva. Keď príde večer, mesto už nie je viac sivé alebo béžové, ale priesvitné, vysilené, vysušené, trasúce sa ako želé. Nikomu to nemyslí jasne. Všade páchnu smeti. Odpad, výfukové plyny, cesnak a rasca. No ja cítim iba vôňu dieťaťa. Zavriem oči a dlho sa nadychujem nosom pritisnutým na jeho takmer holú hlavičku. A dieťa je stále horúce. Priveľmi horúce. Teplota neustúpila.

Povieš, že je to už tretí deň. Počujem, ako sa prehrabúvaš v zásuvkách a hľadáš aspirín alebo hocičo iné. Tá horúčava. Ša-

lieme z nej. Obaja vieme, že nič také tu nemám, v mojom byte, v mojom prelude. Prečo sme ešte tu?

„Daj mi kľúče od auta,“ povieš.

Mávaš rukou ako predavači v bazári, keď si pýtajú peniaze. A keď váham, trváš na svojom: „Daj mi tie prekliate kľúče.“

Hlas o oktávu vyšší, trochu zúrivejší.

„Počúvaj, veď počkaj. Nebude lepšie, ak ja...“ začnem.

Dieťa na mojom pleci je priveľmi pokojné. Dýcha tak jemne, že sa to takmer ani nedá poznať.

„A ako sa, dopekla, dostaneš na veľvyslanectvo? Čo? Sám vidíš, že potrebujeme niečo na zníženie teploty.“

Neochotne zovriem zväzok v nohaviciach. Balansujúc s dieťaťom na prsiach zväzok pustím a ten s tlmeným zarinčaním pristane na mramorovej dlažbe v predsieni. Horúčava tlmí dokonca aj zvuk, pomyslí si. Spomaľuje ho, brzdí ho. Zohneme sa naraz, aby sme zdvihli kľúče. Naše prsty sa na okamih zľahka dotknú, stretnú sa nám pohľady. Potom strhneš zväzok k sebe, vstaneš, zmizneš na schodisku, kde sa všetko ozýva. Ostane po tebe iba tlmený zvuk zatvárajúcich sa dverí.

Stojím s dieťaťom v úplne minimálnom tieni na balkóne do ulice. Mysľou mi prebehne spomienka na vánok. V tej horúčave sa ťažko dýcha. Vo vzduchu cítiť len zápach rozhorúčeného mesta. Čo sa stalo s jazmínom? Voľakedy ním voňalo všetko naokolo.

Prívesok, ktorý si mi dala ešte pred horúčavou, teplotou a útekem, ma páli na hrudi. Ten, ktorý patril tvojej starej mame, tvojej mame. Myslím, že ho nechám tu, položím ho na malý stolík v hale, na ten s intarziou z perlete a palisandra, ktorý sme kúpili v bazári niekoľko dní predtým, ako začal náš vzťah narastať. Myslím, že nemám právo vziať si ten prívesok. Už mi viac nepatrí. Ak mi vôbec niekedy patril.

Viem všetko o tom, ako prežiť. V meste poznám každú ulicu, každú kaviareň. Poznám každého fúzatého starožitníka s pochybnými kontaktmi, klebetných predavačov kobercov, chlapca predávajúceho čaj z meter vysokého samovaru, ktorý nosí na chrbte. S prezidentom a s vodcami organizácií, ktoré oficiálne zavrhuje, som v zafajčených miestnostiach pil whisky z dovozu. Prezident pozná moje meno. Jedno z mojich mien. Držal som v rukách peniaze. Postaral som sa, aby skončili v správnych rukách, aby najlepšie prospeli záujmom, ktorým ma poslali slúžiť. Ak ma stretnete, budem hovoriť vašou rečou lepšie než vy. Pokojne ma premiestnite niekam inam. Vysaďte ma v džungli, v stepi, vo foyeri Savoya. Dajte mi minútu. Som jašterica, zožltnuté steblo trávy, mladý bankár v kriedovobielo pruhovanom obleku s trochu pridlhými vlasmi a pestrou, ale privilegovanou minulosťou. Vágne poznám vašich priateľov z univerzity, cez iných. Nikdy si ma nepamätajú.

Vy to neviete, ale som omnoho lepši ako vy. Rýchlejšie sa mením. Lepšie sa prispôsobujem. Mám nejasnejšie obrysy a tvrdšie jadro. Svoje vzťahy držím nakrátko. Keď narastú, odstihnem ich. A teraz? Stratil som koncentráciu a nechal som ich narásť, nechal som ich spevniť. Pokrvné putá.

Hra je večná, ale táto partia sa skončila. Držím dieťa pevnejšie v náručí, netrpezlivo prešľapujem na betóne. V mysli si premietam obrazy mŕtveho, pevne zavriem oči a potriasam hlavou. Nevedomky šepkám. „Nie, nie, nie...“ Opuchnutá tvár v otvorenej stoke pri autostráde smerom na letisko. Otvorené oči. Muchy v tej horúčave. Muchy. „Nie, nie, nie...“

Prečo som ho len nenechal? Už som vedel všetko. Prečo som prehovoril Firasa ešte na jedno stretnutie, keď už boli stopy horúce, svietili do diaľky? Príliš si to odporovalo, bolo ťažké uveriť tomu. Musel som si to vypočúť ešte raz. Pozrieť sa znovu do Fira-

sových nervózných očí, aby som videl, či je v nich niečo skryté. Vidieť, ako mu po tvári prebehol tieň, keď neochotne naposledy opakoval podrobnosti. Zistiť, či sa jeho nervózne tiky vystupňovali, alebo či úplne zmizli. Všetky tie znaky. Všetky malé odtiene. Všetko to, čo tvorí takmer nebadateľnú hranicu medzi pravdou a lžou, životom a smrťou. Znova zavriem oči, potriasam hlavou, zatiaľ čo mnou prechádza úzkosť, vina. Mal som to tušiť.

Teraz už nesmiem mrhať časom. Auto, ktoré prenajal jeden z mojich kontaktov, je zaparkované za rohom. Batoh so šatami, s peniazmi, s novým pasom čaká v kufri. Úniková cesta je voľná, vyznačená neviditeľným atramentom na vnútornej strane mojich viečok. Momentálne to je jediné riešenie. Stať sa hmlou a potom iba vzduchom. Stať sa súčasťou rasce, cesnaku, smetí, výfukových plynov. Jedného pekného dňa možno jazmínom.

Pred sebou držím dieťa. Uľavilo sa mi, že má tvoje oči. Je to tak lepšie. Čo je to za človeka, ktorý opustí svoje dieťa? Aj keď ho tým chráni. Zrada za zradou. Klamstvo za klamstvom. Dokedy ochráni relativita ľudskú dušu?

Zvuk z ulice. V horúčave pomalší, apatickejší. Obrisy unavených hlasov, ktoré ledva doliehajú ku mne na druhé poschodie. Autá plaziace sa dopredu cez rozpálený betón, vyschnuté, utrápené.

A potom kašľanie auta, ktorému vypovedalo zapalovalie. Kľúč sa otáča, ale sviečky nereagujú. Ešte raz:

„Aaaaaannnnnnanananananan.“

Pohybujem sa na slnku po balkóne, schovávam dieťa, nakláňam sa dopredu k zábradliu. Je to, ako kĺzať sa v priveľmi horúcom kúpeli, pot mi steká po tvári, z podpazušia, dole chrbtom, hrud' mám už úplne mokrú. Nahnem sa ponad zábradlie, pohľadom nájdem hrdzavý starý zelený renault. Krížom cez cestu. V hlave mi víria myšlienky. Že som bol rád, keď som našiel práve toto parkovacie miesto. Že som si myslel, že tam auto bude stáť

týždne, mesiace. Že by si nakoniec mohla nájsť kľúče a preparkovať ho. No prečo by si sa mala starať o auto?

Na skle na vodičovej strane sa odrážajú prasiatka. Keď prižmurím oči, vidím ťa. Tvoje krásne blond vlasy, rovné a neučesané po prebdených nociach. Naklonená dopredu, tvár skrútená hnevom, bolesťou hlavy, všetkými tými myšlienkami, všetkým tým znepokojením. Myslím si, že si tá najkrajšia, akú som kedy videl. Že ťa vidím posledný raz. Nôž, ktorý sa otáča, veľmi pomaly, v mojom srdci.

Znova otočíš kľúčom v zapalovaní:

„Aaaaannnnnnananananananan.“

Je to znamenie. Jedno zo znamení. Jedno z tých tisícov znamení, ktoré som sa naučil rozpoznávať, aby som prežil. A viem, že je neskoro, priveľmi neskoro. Je to inštinkt. Strach zo smrti, beznádejnosť, vina, vina, vina. Všetko v priebehu času, ktorý potrebuje nerv, aby zareagoval na bolesť.

Keď mi explózia roztrhne ušné bubienky, už ležím na balkónovej dlažbe. Explózia nie je tlmená, pridusená horúčavou. Je hrozná, majestátna. Je to celá bitka zhustená do jedného okamihu. Cítim tisíce malých, priveľmi ľahkých, priveľmi ostrých čiastočiek, ktoré ma pokrývajú ako popol. Sklo a niečo, možno kúsky betónovej fasády, kúsky kovu.

Potom nastane absolútne ticho. Zdá sa mi, že ležím pod vrstvou skla, lacného betónu, hrdzavej ocele. Myslím na to, že krvácam. Myslím na to, že keď myslím, tak žijem. Myslím na to, že tu niekde mám plecيا, že ich cítim pod betónom. Myslím na to, čo držím, na čom to ležím? Podarí sa mi urobiť polobrat. Betón a sklo rinčia okolo mňa. Opatrne sa dvíham.

Podo mnou leží dieťa, moje ruky tvrdo pritlačené na jeho uši. Dieťa na mňa žmurká, ťažko dýcha, horúčkovo. Netrafil ho ani jeden úlomok skla.

8. december 2013

Uppsala

Mahmúd Šamoš nebol v skutočnosti paranoidný. Naopak. Keby sa ho niekto spýtal, opísal by sám seba ako pravý opak. Racionálny. Akademický. A viac ako čokoľvek iné cieľavedomý.

Mahmúd nikdy neveril na izoláciu alebo konšpirácie. To bolo pre pubertiakov, džihádistov a vyznávačov alobalových klobúkov. Neprebojoval sa z betónového predmestia a beznádejnosti, cez všetko, čím prešiel, až k doktorandstvu v Uppsale tým, že by hľadal výhovorky. Ak si bol niečím istý, tak to bolo to, že v deviatich prípadoch z desiatich je jednoduché riešenie to správne. Paranoja je pre úbožiakov.

S malým trhnutím uvoľnil svoj hrdzavý Crescent zo stojana na bicykle pred knižnicou Carolina Rediviva. Kedysi dávno bol svetlomodrý. Pekné bicykle mali v Uppsale iba prváci. Veteráni vedeli, že ich ukradnú hneď prvý týždeň. Mahmúdov bicykel osciloval po hranici tenkej ako vlas medzi perfektnou kamuflážou a absolútnou nepoužiteľnosťou.

Pár ráz poriadne zabral a potom nechal, nech svah do mesta urobí svoje. Aj po siedmich rokoch v Uppsale sa mu stále páčilo rútiť sa dole Drottninggatanom s vetrom vo vlasoch. Chlad menil jeho hánky na ľad. Proti svojej vôli pozrel za seba. V skoršej decembrovej tme osamelo a melancholicky žiarili elektrické svetlá na svahu pri knižnici. Nikto ho nesledoval.

Recepcia Právnickej fakulty na Gamla torgete sa ligotala viačnou výzdobou. Napriek tomu, že bola nedeľa, stromček a ad-

ventné svietniky boli zapálené, hoci chodba na druhom poschodí bola tmavá a tichá. Odomkol dvere svojej malej preplnenej pracovne. Vošiel dnu, zažal lampu na písacom stole a sadol si za počítač.

Stoličku nasmeroval chrbtom k oknu a odložil dve knihy o privatizácii štátnych funkcií a ľudských právach. Čoskoro, ak pôjde všetko podľa plánov, bude on sám hrdým autorom knihy na tú istú tému. *The Privatization of War*. Názov jeho doktorandského projektu. Práca bola spolovice hotová.

To, čo napísal doteraz, však bolo dosť tradičné. Možno to obsahovalo viac výskumu v teréne, ako býva zvykom pri doktorandských prácach na práve. No to bol zámer. Bolo to moderné, interdisciplinárne. Vyspovedal päťdesiat zamestnancov rôznych amerických a britských firiem v Iraku a Afganistane. Firiem, ktoré vykonávali tú istú činnosť ako doteraz, ibaže ju robila armáda, všetko od dopravy a zásobovania až po rôzne varianty strážnej služby, dokonca aj boj.

Spočiatku dúfal v nejakú senzáciu, niečo ako Abú Ghrajb alebo My Lai. Akademik, ktorý odhalil veľké, ohavné krutosti. A jeho pôvod bol prednosťou, to vedel. Neobjavil však nič prevratné. Jednoducho bol dobrý na to, aby zmapoval a katalogizoval firmy a pravidlá a potom publikoval článok v *European Journal of International Law* a zhrnutie v *Dagens Nyheter*. A nato nasledovalo nečakané interview pre CNN v Kábule. To viedlo k tomu, že ho zrazu pozvali na medzinárodnú konferenciu a sympóziu. Nebola to senzácia, ale bola to sladká chuť blížiaceho sa úspechu.

Kým neprišla tá správa.

Mahmúd s povzdychom zdvihol z písacieho stola hrubý päťdesiatstranový stoh papiera. Posledná kapitola jeho dizertačnej práce. Už prvá strana bola úplne počmáraná komentármi červej farby. Jeho školiteľ, starý dôstojník v zálohe, prekukol každý

pokus o skratku, ktorú sa snažil zaradiť do svojho materiálu. Cítil, ako mu búši srdce, a odložil hromadu papierov. Najskôr e-mailu.

Keď sa Mahmúd pokúsil otvoriť svoju e-mailovú schránku, starý počítač vrčal, ako keby chcel protestovať proti tomu, že ho nútia pracovať v nedeľu. Fakultný hardvér mal ďaleko od nového. Bol to indikátor stavu. Na fakultu ste neprišli pre moderné vymoženosti, práve naopak: pre päťstoročnú tradíciu.

Mahmúd pozoroval decembrovú temnotu za oknom. Jeho pracovňa bola možno malá, ale mala najlepší výhľad v Uppsale. V popredí riečka Fyrisån a dom, ktorý použil Ingmar Bergman vo *Fanny a Alexander*. Ako sa volá? Mlyn akadémie? Niekde vzaďu dóm a zámok, takmer strašidelne osvetlené uprostred všetkej tej nepoškvrnenej akademickej vysokej buržoázie. Mahmúd na to takmer nikdy nepomyslel, ale malo to ďaleko od výhľadu na malé ihrisko a popraskaný betón na mieste, kde vyrastal. Nakoniec sa počítač vzdal a nechal Mahmúda, aby sa dostal k svojim správam. Iba jedna nová, bez predmetu. Nič zvláštne, e-mailu si kontroloval pred štvrtíhodinkou v knižnici. Už ju chcel vymazať ako spam, keď zareagoval na adresu odosielateľa. Jagareoo@hotmail.com.

Cítil, ako sa mu zrýchlil pulz. To je už druhá správa, ktorú dostal z tejto adresy. Prvá prišla práve vtedy, keď sa vrátil zo svojej poslednej cesty do Afganistanu, a bola príčinou nechcenej paranoje posledných týždňov. Správa bola stručná, po švédsky, a podľa všetkého ju poslal niekto priamo z Afganistanu.

*Šamoš,
videl som Tvoje interview na CNN. Bol si fakt serióz-
ny. Môžeme sa v najbližších dňoch stretnúť v Kábule?
Viem o niečom, čo nás oboch zaujíma. Buď opatrný, si pod
drobnohlľadom.*

Vôľa, odvaha a vytrvalosť.

Familiárny tón. „Vôľa, odvaha a vytrvalosť.“ Dobre známe slová z iných čias. Zrejme to je niekto, kto ho pozná.

A nakoniec. „Si pod drobnohľadom.“ Mahmúd to odmietol. Zasmial sa. Jasné, je to kamoš. Niekto vtipkuje. Čoskoro dostane ďalšiu správu s „LOL! Mám ťa!“. Časti jeho pôvodu boli v sociálnych kruhoch, v ktorých sa pohyboval, unikátne a stali sa zdrojom žartov jeho nových priateľov. No nič viac neprišlo. Pomaly sa začal obzerať okolo seba. Len preto, aby bol na bezpečnej strane. Len preto, však, pre nič iné?

Všimol si ho ešte v ten večer. Obyčajné Volvo V70. Úradnícka sivá. Pod zhasnutou pouličnou lampou pred jeho jednoizbovým bytom v Luthagene. A potom ho v ten istý týždeň uvidel znova, keď vyšiel z budovy Studenthälsan po každotýždennom basketbalovom tréningu. Opakoval si ešpézetku. Neskôr ho už videl všade. Mahmúd sa zachvel. Možno to bola iba náhoda. Možno nie.

Otočil sa k počítaču a klikol na novú správu. Možno sa teraz ten žart odhalí? Nikdy by tomu vtipkárovi nepriznal, že na to takmer skočil.

Text po švédsky:

Šamoš,

skontaktujem sa s Tebou v Bruseli. Musíme sa stretnúť.

Vôľa, odvaha a vytrvalosť.

Mahmúd cítil, ako mu srdce bije ešte rýchlejšie. Ako môže tá osoba vedieť, že sa koncom týždňa chystá do Bruselu? Pokiaľ vie, tak o tom, že prijal pozvanie rečniť na konferencii organizovanej International Crisis Group vo štvrtok, vie iba jeho asistent. Mahmúd ucítil zimomriavky, záchvev, ktorý sa plazil pozdĺž chrbtice. Možno to fakt bol žart. Volvo bolo iba bujná fantázia? Súčasne pocítil isté napätie, trochu mu stúpol adrenálín.

Potriasol hlavou. Vyčká a uvidí, či ho v tom Bruseli niekto vyhľadá. No skôr, než opustí pracovňu, musí ešte niečo urobiť. Napísať správu. Kontakt, ktorý dlho čaká na to, aby vstal z mŕtvych.

Z ničoho nič sa objavila Klara Walldéenová. Jedného dňa tam zrazu bola, objala ho, hlavu si položila na jeho plece, ruky zaborila do jeho čoraz dlhších vlasov. Bolo to prevratné obdobie v jeho živote. Cítil v sebe prázdnotu, bol zmätený, vyčerpaný a trpel nespavosťou. Úplne, ale úplne sám. A jedného dňa stála vo dverách jeho holého, nezariadeného malého bytu.

„Videla som ťa na prednáškach,“ začala. „Si jediný, kto vyzerá osamelejšie ako ja. Tak som šla za tebou. Morbídne, čo?“

Potom pokojne prekročila jeho prah a položila svoju osamelosť vedľa jeho, nepovedala nič viac. A Mahmúd nechal svoju osamelosť ležať, kým sa ich osamelosti nezblížili, zrástli. Bolo to také oslobodzujúce, že často sa nepotrebovali ani rozprávať. Iba ležali na jeho spartánskom matraci alebo na Klarinej malej tvrdej posteli na Rackarbergete, počúvajúc niektorý z jej praskajúcich soulových singlov prehrávaný na cestovnom gramofóne z blšieho trhu.

Ešte stále neprešiel deň, aby na to nemyslel. Ako dýchali tak ľahučko, ako len mohli, aby nepoškriabali krehkú blanku, ktorá ich obklopila, ako sa údery ich srdíc zosúládili s rytmom Princa Phillipa Mitchella a jeho *I'm So Happy*.

No už od začiatku vedel, že to nepôjde. Že je v ňom niečo, čo nestačí, niečo nezlučiteľné s tým, čo chceli s Klarou vytvoriť. Niečo, čo si nechával pre seba, schovával hlboko v srdci. Keď Klaru po skončení štúdia práva prijali na London School of Economics, tak si svätosväte prisahali, že budú dochádzať, že to bude fungovať, vzdialenosť je pre vzťah irelevantná, pre vzťah taký silný, ako je ich. Mahmúd však vedel, že je to koniec. V je-

ho vnútri plápolal oheň, ktorý sa už dlho snažil udusiť, novým cieľavedomým plameňom.

Nikdy nezabudne na Klarine oči, keď stáli na letisku Arlanda a on sa snažil vykokať svoju domácu úlohu, ktorú sa naučil naspamäť. Že by bolo dobré dať si pauzu. Že by sa nemali obmedzovať. Nebrať to ako koniec, ale ako novú možnosť. Všetko to boli dôvody, no nie pravda. Nepovedala nič. Ani slovo. A nespustila z neho zrak. Keď skončil, keď ho nakoniec zradili slová, z očí sa jej vytratila všetka láska, všetka neha. Pozerala sa na neho s pohrdaním, ktoré bolo také nemilosrdné, až sa mu po lícach začali kotúľať slzy. Potom zdvihla svoje tašky a zamierila na check-in. Ani sa neotočila. To bolo pred tromi rokmi. Odvtedy s ňou nehovoril.

Mahmúd sa naklonil nad počítač a otvoril novú správu. Prstami bubnoval po klávesoch. Jediné, na čo myslel po tom, čo ho pozvali na konferenciu do Bruselu, bolo, že sa skontaktuje s Klarou. Nešlo to. Nedonútil sa napísať jej.

„No tak, poďme!“ vyslovil nahlas. „Poďme!“

Trvalo mu takmer polhodinu, kým zosmolil správu, ktorá nemala viac ako päť riadkov. Ďalšiu štvrtťhodinku trvalo, kým vymazal všetko, čo sa dalo považovať za dvojzmyselné, zúfale alebo sa odvolávalo na príbeh, ku ktorému už viac nemal prístup. Nakoniec sa zhlboka nadýchol a stlačil odoslať.

Keď o dvadsať minút neskôr opúšťal fakultu, prvé, čo zbadal, bolo sivé volvo. Na tmavom parkovacom mieste dole pri riečke. Keď odomykal bicykel, počul naštartovať motor, videl, ako zasvietili predné svetlá, strašidelný lúč svetla, ktorý osvietil staré kovové zábradlie na brehu Fyrisånu. Prvý raz po dlhom čase sa naozaj bál.

8. december 2013
Súostrovie Svätej Anny

Ticho, ktoré nastalo, bolo takmer rovnako ochromujúce ako dva ohlušujúce výstrely z brokovnice. Jediné, čo bolo počuť, bolo kvákanie niekoľkých kačíc, ktoré prelietali cez zátoku, a pes, ktorý sa zmietať na obojku a slabo kňučal. Nedočkavo. Všetko bolo sivé. Skaly a more. Holé stromy a kroviny. Vietor šumel v bledom trstí blízko pri brehu.

„Minula si,“ oznámil starý muž s ďalekohľadom.

„Ani náhodou,“ odpovedala mladá žena po jeho boku. Ešte stále držala brokovnicu na pleci. Pažba z čerešňového dreva ju chladila na líci.

„Možno prvý výstrel šiel mimo, ale nie je šanca, že by som druhým minula,“ odvetila. „Pusť Alberta a uvidíme.“

Starší muž sa sklonil a uvoľnil vôdzku španiela. Pes sa s prenikavým štekotom vrhol dopredu, cez trstinu nahor po skalách v smere výstrelu.

„Minula si oboje. Ver mi. Zhoršila si sa, Klara.“

Sklamane potriasol hlavou. Na perách mladej ženy sa mihol tiež úsmevu.

„To hovoríš vždy, keď sme vonku, starký. Že som minula. Že som sa zhoršila.“

Napodobnila ustaraný výraz starého muža.

„A každý raz sa Albert vráti s nedeľnou večerou v papuli.“

Muž nesúhlasne pokrútil hlavou.

„Hovorím iba to, čo vidím v ďalekohľade,“ zamrmľal.

Z obnoseného ruksaku opretého o kameň pri jeho nohách vytiahol termosku a dve šálky.

„Dáme si trochu kávy a potom môžeme ísť domov a zobu-diť starú mamu,“ oznámil.

Dole pri pobreží bolo počuť krátke zaštekane nasledované divokým špliechaním. Klara vyčarila široký úsmev a potľapkala starého otca po líci.

„Zhoršila som sa, čo? To si vravel, však?“

Muž na ňu žmurkol jedným svojím ľadovomodrým okom, naplnil šálku kávou a podal jej ju. Druhou rukou neohrabane vytiahol z tajného vrečka malú ťapku.

„Dáš si kávu s pálenkou, lovkyňa exotickej zveri? Aby si oslávila svoj triumf?“

„Čože? Máš so sebou tvrdé? Vieš, koľko je hodín? Toto po-viem starkej, aby si vedel.“

Klara vážne potriasla hlavou, ale nechala starého otca, aby jej do šálky nalial kvapku domácej pálenky. Skôr než si stihla odpiť, zazvonil jej niekde hlboko vo vrečku nepremokavého plášťa mobil. Klara si povzdychla a podala šálku starému otcovi.

„Pred diablom sa neschováš,“ mierne sa usmial starý muž.

Klara chytila svoj blackberry. Neprekvapilo ju, že na displeji bliká meno Eva-Karin. Šéfka. Sociálnodemokratický di-nosaurus a poslankyňa Európskeho parlamentu Eva-Karin Bomanová.

„Ach,“ zastonala skôr, než stlačila odpovedať.

„Zdravím, Eva-Karin,“ ozvala sa o oktávu vyšším a výrazne rýchlejšim hlasom ako zvyčajne.

„Klara, zlatko, ako dobre, že som vás dostihla! Teraz sa to naozaj všetko spustilo naraz, chápete. Práve mi volala Glennys a pýtala sa ma, aké je naše stanovisko k správe o bezpečnosti IT. A ja som ju ani nestihla otvoriť, viete. Bolo toho veľa s...“